

Не чухъ клѣтва грѣшна да исплшка
 Твойта душа чиста, кат' свѣтина;
 Не чухъ злоба—сѣ тѣй кротка, мжжка...
 Сѣ тазъ славна майка героиня!

*

Не можахъ щастлива да те сторж.
 Не можà крило ми да те спази!
 Самъ азъ падахъ, ти знайшь, и подпора
 Въ твойта пакъ любовъ намирахъ ази.

И какъ чудно твойта дума нѣжна
 Дигаше ми силитѣ сломени!
 Ти самà разбита, безнадежна —
 Духъ и бодрость даваше на мене.

Не веднажъ длѣжж ти азъ живота —
 Колко пжти въ менъ ти възроди го!
 Ахъ, но твоятъ... Твоятъ бѣ Голгота:
 Вѣченъ трауръ него затъмни го!

*

И сега, изъ мрака безисходенъ,
 Пакъ простирамъ къмъ то тебъ ржцѣтъ;
 Твоятъ образъ тжженъ, благороденъ,
 И тукъ въвъ чужбината ми свѣти.

Той единъ, о майко, днесъ крѣпи ме.
 Той единъ въ мойта ноцъ не гасне,
 И вѣнецътъ му трънливъ мири ме
 Съ буритѣ на тозъ животъ ужасни.

1888.